tedy J. P., jsa jmenován pro škody na stromoví, vystupoval jako vrchní rozsudí když šlo o škodu na špenátě, neodpovídalo to předpisům § 46 honebního zákona, smluvčí soud, jednaje o škodě na špenátě, nebyl, maje J. P. v čele, řádně podle § 46 honebního zákona obsazen a zrušovací stížnost do nálezu smluvčího soudu toho se dovolávající byla v právu, pokud se týče, nižší soudy ocitly se v rozporu se zákonem, když stížnosti z toho důvodu nevyhověly. Nález smluvčího soudu nelze podle § 46 poslední odstavec honebního zákona pro Čechy napadati, než toliko pro nezachování předpisů tohoto §, zachování předpisů těch má proto pro strany zvláštní důležitost a tudíž nutno přísně jich dbáti. Proto nelze přisvědčiti rekursnímu soudu, když má za to, že nedostatek jmenování na vrchního rozsudího pro škody na polních, pokud se týče zahradnických plodinách, tudíž pro škodu na špenátě, je nahrazen v projednávaném případě tím, že J. P. jako vrchní okresní zahradník měl potřebné znalosti pro posouzení škody, o níž šlo, a rovněž nelze souhlasiti s rekursním soudem, že řádné jmenování za vrchního rozsudího nahrazeno bylo tím, že byl případ J. P. okresním úřadem pokud se týče okresním hejtmanem ad hoc přidělen.

Nezákonnost usnesení nižších soudů tuto probraná a nezachování předpisu co do obsazení smluvčího soudu co se týče vrchního rozsudího postačují, aby dovolací stížnosti bylo vyhověno a nebylo třeba se ještě dalšími výtkami v dovolací stížnosti uplatňovanými zabývati.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 31. října 1931 čís. j. R I 775/31. —r.

Žádost na rozluku podle § 17 rozl. zák. nelze opříti o rozsudek, kterým byl povolen rozvod na základě uznání žalované strany.

První stolice zamítla žádost, aby manželství bylo rozloučeno podle § 17 rozl. zák. Rekursní soud jí vyhověl. Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vyhověl, napadané usnesení změnil, obnoviv tím usnesení prvého soudu.

Odůvodnění: Žádati za rozluku podle § 17 rozl. zákona je podmíněno tím, že byl pravoplatně vysloven rozvod podle §§ 107 až 109 obč. zák., tedy, že šlo o rozvod bez souhlasu druhého manžela a dále, že rozsudek o rozvodu se opírá o některý z důvodů §§ 107 až 109 obč. zák. který je uznán za rozlukový důvod podle § 14 zák. rozl. Rozsudek o rozvodu byl vynesen na základě uznání žalobního nároku. Takové uznání zahrnuje v sobě souhlas s rozvodem, takže nejde o rozvod podle §§ 107 až 109 obč. zák., který předpokládá nedostatek svolení druhého manžela. Proto rozsudek o uznání v rozvodovém sporu nemůže býti podkladem žádosti o rozluku podle § 17 rozl. zák. V opačném případě mohlo by se obcházeti takovým způsobem ustanovení §§ 15 a 16 rozl. zák.

o lhůtě pro rozluku na základě rozvodu jinak vyžadované a žádati tak o rozluku na základě dobrovolného rozvodu, zahaleného pouze ve formu uznávajícího rozsudku, před uplynutím lhůt v § 15 rozl. zák. uvedených. Ale také rozsudek vydaný v rozvodovém sporu neuvádí žádného rozvodového důvodu podle §§ 107 až 109 obč. zák. Opírá se jenom o uznání žalované, aniž by se při tom uvádělo, zda a který z rozvodových důvodů žalovaná tehdy uznala. Proto není obsahem rozsudku v rozvodové při opodstatněn nárok na rozluku podle § 17 rozl. zák., ježto v rozsudku není vůbec uveden žádný rozvodový důvod podle §§ 107 až 109 obč. zák., a nelze posouditi, zda a který důvod, o který se opírá výrok o rozvodu a který M. S. uznala, jest také rozlukovým důvodem podle § 13 rozl. zák.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. března 1932 R II 76/32. Karel Jelínek.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY.

Dr. Josef Měřička: **Československé právo námořní.** Nákladem vydavatelstva časopisu »Moře a plavba« v Praze. Praha 1932. Stran 143. Cena neuvedena.

V knihovně Námořní společnosti československé vyšel jako první její svazek systematický přehled hlavních předpisů československého práva námořního, vypracovaný podle přednášek, jež autor měl v I. kursu pro komerční výchovu dopravních a přístavních úředníků při dopravě námořní, pořádaném Námořní společností čsl. v Praze v r. 1931.

Otázka, které předpisy platí jako námořní právo, nebyla ani za Rakouska nespornou. Základními prameny byl t. zv. Editto politico di navigazione mercantile austriaca z r. 1774 a druhá kniha francouzského Code de commerce z r. 1807. První pramen obsahuje normy převážně veřejnoprávní, druhý pak zejména předpisy soukromoprávní. (Tento dualismus pramenů námořního práva existuje též v jiných zemích, na př. v Německu a v Italii. Osnova nového italského námořního zákona z r. 1931 sjednocuje však již normy veřejnoprávní i soukromoprávní.) Soukromoprávní předpisy práva námořního, obsažené v Code de commerce resp. v jeho italském překladu Codice di commercio, byly sice zrušeny v Terstu a v Přímoří, platily však dále, podle běžné nauky, jako právo obyčejové. V Dalmacii k zrušení nedošlo. Mnohé z těchto norem, zejména v oboru námořního pojištění, staly se však průběhem doby obsoletními a byly nahrazeny novými, nekodifikovanými normami práva obyčejového, jemuž přiznala nauka nejen funkci positivní, spočívající ve tvorbě nových norem, nýbrž i funkci negativní, působící derogaci dosud platných předpisů. (Srv. blíže Hermann-Otavský: Úvahy k námořnímu pojištění, zvl. otisk z Pojist-